

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quęstio decimatertia. Vtrum confessio facta ab illo qui non pœnitet valeat,
an oporteat eum iterum confiteri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

quæ dat executionem, primam autem habent omnes sacerdotes æqualiter ex sua ordinatione, secundam autem possunt habere ex Episcopi commissione, & fortiori ratione ex commissione Papæ. Et sic patet quod auctoritas audiendi confessiones potest committi sacerdotibus religiosis sicut secularibus: ex quibus concluditur quod sicut Episcopus potest per se, vel per alium excommunicare subditos sacerdotum parochialium eis iniuris, sic potest audire confessiones eorum per se, vel per alium curatis iniuris: & hoc expressè declaratum est per Alexandrum papam, quod de licentia & commissione Episcoporum legatorum domini Papæ & quorumcumque Ordinariorum licitum est Prædicatoribus & Minoribus audire confessiones inferiorum assensu mini- me requisito, ubi etiam mandat idem Papa quod qui con- trarium peccinaciter asseruerit tanquam contumax & re- bellis ecclesiæ Romanae habeatur.

8 Et idem confirmatum est per Clementem Papam, 4. nouissimè verò dominus Ioan. papa. 22. vocato magistro Ioan. de Poliacio sacre theologie doctore qui asserbat quod confesiones fratrum Prædicatoribus & Minoribus tenentur eadem peccata propriis curatis parochialibus iterum confite- ri, & data sibi audientia in confessorio, & aliis coram aliis quibus Cardinalibus ad hoc specialiter deputatis, cum di- ctus magister Ioannes nesciret respondere rationibus con- tra eum factis, cõpulsit eum reuocare prædictam opinio- nem & damnauit eam, ac reprobaui de consilio fratrum, determinans quod illi qui prædictis fratribus confitentur, non magis tenentur eadem peccata iterum confiteri, quam si alias illa confesiones fuissent eorum proprio sacerdoti: & mandauit hanc suam determinationem publicare solenni- ter per vniuersum mundum, vt patet in declaratione per eum super hoc edita quæ incipit: vas electionis. Et confir- mantur ista per generalem consuetudinè ecclesiæ quæ est maxima auctoritatis circa sacramenta & usum eorum. Papa enim habet Pœnitentiarios qui pro nunc oēs res religionis. Episcopi verò habent Pœnitentiarios tam secu- lares quam religiosos, qui absolunt omnes ad se venien- tes sine licentia sacerdotum parochialium non solum de maioribus retentis à Papa vel ab Episcopis, sed de omni- bus quæcumque voluerint confiteri: dicere autem quod hæc ge- neralis consuetudo per vniuersum mundum obtenta & per Papam & Prælatos ecclesiæ approbata sit perniciosa & vergens in periculum animarum est quasi sacrilegium.

9 Ad primū arg. in oppositum dicendum quod nō sit præiudicium alicui, nisi subtrahatur ei quod est in fauorē eius introductum. Potestas autem audiendi confessionem non est introducta in fauorē alicuius prælati vel curati, sed in vtilitatem plebis & honorem dei: propter quod si prælati superioribus videatur expedire ad salutem ple- bis & honorem dei prouidendum quod hæc auctoritas aliis committatur quæ sacerdotibus curatis, nō fit eis præiu- dium: sed confertur eis adiutorium nisi illis qui querunt quæ sua sunt nō quæ Iesu Christi, & qui præsumunt gregi, non vt pascant spiritualiter, sed vt pascant temporaliter.

10 Ad secundū dicendum quod absoluti ab illis qui habent priuilegium vel commissionem sunt verè absoluti, nec te- nentur iterato eadem confiteri proprio sacerdoti non ob- stante cõsuetudine, omnis vtriusque. cui præiudicari potest per speciale priuilegium quod derogat iuri communi, & per speciale commissionem episcopi qui est magis proprius sacerdos quæ curatus. Et ideo sicut de licentia curati potest absoluti subditus, sic & fortiori ratione de licentia episcopi, sine licentia curati.

11 Ad tertium de glosa Bern. dicendum quod eius est interpretari priuilegium cuius est condere: cum ergo Pa- pa qui dedit priuilegium interpretatus sit, quod audien- tes confessionem ex priuilegio vel ex commissione ipsorum verè absoluant, nec requiritur licentia sacerdotum: pro- lege enim debet haberi omnis interpretatio quæ est in contrarium, & forte glosator ille non viderat interpreta- tiones summorum Pontificum & sequutus est pro tunc opi- nionem suam, &c.

QVÆSTIO XIII.

Vtrum confessio facta ab illo qui non pœnitet valeat, an oporteat eum iterum confiteri.

Circa tertium principale quærentur tria. Primum est an confessio facta ab illo qui non pœnitet valeat, an oportet eum iterum confiteri. Secundum est vtrum talis saltem impleat præceptum ecclesiæ de confitendo semel in anno. Tertium est vtrum confessio debeat fieri integrè vni & eidem. Ad primū sic proceditur, & arguitur quod confessio facta ab illo qui non pœnitet non valeat: quia confessio distinguitur contra contritionem & satisfactio- nem, sed contritio & satisfactio non valent sine charita- te, ergo nec confessio, sed qui non est contritus facit con- fessionem sine charitate &c.

2 Item omnis talis confessio, aut valeat ad remissionem culpæ vel pœnæ, sed confessio facta à non contrito non valet ad remissionem culpæ, quia sine contritione actuali culpa nō remittitur, nec ad remissionem pœnæ: quia pœna non remittitur nisi culpa sit prius remissa, ergo talis confessio nihil valet.

3 IN CONTRARIUM arguitur, quia contritio valet sine actuali confessione dummodo habeatur in propo- sito: ergo similiter confessio valet sine contritione actuali dummodo habeatur in proposito.

4 Item sicut ad confessionem præexigitur contritio, sic ad baptismum pœnitentia, quæ est peccati displicentia in adulto: vt patet ex præcedentibus, sed baptismus rece- ptus à nō pœnitente valet quando postea incipit pœnitere, ergo similiter confessio facta à non contrito & absolu- tione recepta ab ipso valet quando postea conteritur de peccatis.

5 RESPONSIO. Aliquis potest dici nō contritus aut nō pœnitens dupliciter. Vno modo quia dolet de pec- catis, sed sufficienter non dolet. Alio modo quoniam non dolet de peccatis, nec pro tunc abstinere proponit. Primo modo confessio facta à non contrito valet: quia nulli po- test constare de sufficienti contritione, & ideo ad hoc, vt excusetur à transgressione præcepti de confessione suffi- cit quod reputer se contritum, & credibile est quod Deus supple- at residuum: aut quia per absolutionem virtute clauium præ- cedens dolor qui fuit insufficientis efficitur tunc sufficiens, aut quia postmodum succedente sufficiente contritione di- mittitur peccatū, nec tenetur ad iterandum confessionem prius factam. Si autem sit non contritus, quia non pœnitet nec proponit pro tunc abstinere, sic est difficilior quæstio. Circa quæ duo sunt modi dicendi. Primum est quod talis con- fessio valet ad remissionem culpæ, quia impœnitens quan- do cõfiteatur & absoluitur, licet tunc nō recipiat fructum absolutionis, tamen recedente fictione percipiet, sicut in baptismo dictū est supra d. 4. q. 4. & forte ratio huius opi- nionis est, quia sicut in baptismo imprimitur character ad quæ recedente fictione sequitur gratia, sic in pœnitentia recipitur quedam dispositio, vel ornatus ad quæ receden- te fictione sequitur gratia per quæ est remissio peccatorum. Sed istud nō videtur aliis propter tria. Primo quia nul- lus talis ornatus imprimitur à sacramento pœnitentiæ, sed est adinuentio cõficta. Secundo, quia si imprimitur nō ma- net, nisi cū gratia, alioquin multiplicaretur in eodē secun- dum numerum cū cõtingit iterari confessionem & absolutionem de eisdem peccatis, & iterata causa iteratur effectus quod est inconueniens. Si autem nō manet nisi cū gratia, nō im- primitur, nisi per confessionem & absolutionem per quæ cõ- fertur gratia, quod nō est in proposito. Tertio quia dato quod talis ornatus possit esse cū gratia & sine gratia, ad ipsū sequeretur gratia recedente quacumque fictione: cū indiffe- renter se habeat ad gratiā & ad priuationem eius, sicut pri- us dictum est de characterē baptismi.

6 Alius modus dicendi est, quod talis confessio non valet ad remissionem culpæ, nec pro tunc, nec recedente fictione: quorū ratio est, quia talis impœnitens, aut confiteatur suam impœnitentiam quæ est propositum nō abstinendi, aut non: si non confiteatur, tunc est fictus fictione quæ est speciale peccatum & contemptus sacramenti, & ita con- fessio eius nō est integra cum omittat confiteri istud pec- catum: confessio autem quæ nō est integra non valet, sed est iteranda, ergo &c. Si verò confiteatur talem fictionem nō debet absolui, quia minister cum sit instrumentū prin- cipalis agentis, scilicet dei, non debet aliquem absoluerē quem

